# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15de Juni 1886. 35te Aargang.


## Epistel
fra
## det første Præsidentskab
til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, forsamlede i Generalkonference.
(Fortsat fra Side 263.)

Blandt hvilket andet Samfund i Verden kunde en Guvernør, Dommer og andre Embedsmænd bære sig ad, som de have gjort i Utah, uden at frembringe Opstand og fuldstændig Kuldkastelse af alle Skranker for Samfundets og Menneskerettighederes Beskyttelse? Vore Fjender tale vidt og bredt om Præstedømmets Indflydelse paa de Sidste-Dages Hellige; men at Oprør og Forvirring ikke i Dag eksisterer i dette Territorium, skyldes Præstedømmets Lærdomme og deres Indflydelse paa Folket, der lytte til dem. Folket ere lærte sande Principer, og de regjere sig selv.

Overskride vi Sandheden, naar vi sige, at hver en god og fredelskende Beboer af Utah, Jøde, Hedning eller Mormon, vilde nyde større Fred og Velstand og have bedre Følelser for Andre, dersom vi slet ingen Regjeringsembedsmænd havde iblandt os af den Slags, som vi nu have? Naar en Guvernør ved alle offentlige Lejligheder og gjennem Pressen erklærer sig som det Folks bitre og svorne Fjende, han er sendt for at virke for, og skamskjænder den Myndighed, hans Embede giver ham, ved at bruge den til at bagtale og skade disse, vilde da ikke Territoriet være bedre faren uden en saadan Embedsmand? Naar en Dommer offentlig erklærer fra Domstolen, at en Lov, der er almindelig i sit Sprog og Udtryk, kun skal anvendes over for særegne Tilfælde, og til den Ende instruerer Sagførerne og Juryerne, og med yderste Strænghed straffer Alle af en Klasse Borgere, medens berygtede Overtrædere af en anden Klasse gaa fri, og, ikke tilfredse hermed, staa de frem for Offentligheden og med utøjlet Raahed rive ned over den Klasse Mænd, hvis Retssager de forvente at komme frem for dem for Afgjørelse, — var det ikke bedre, at Retfærdighedens Tempel blev lukket en Tid, end at saadanne Dom-

mere skulde have Sæde deri? I Stedet for at stræbe efter at skabe Fred, have disse Embedsmænd søgt at indføre Splid; de have paa alle mulige Maader søgt at tilintetgjøre den Kjærlighed, der bør være tilstede i ethvert Samfund, hvis Borgere afvige fra hverandre i Religion og Politik. De have søgt at forhindre, at Folket skulle kunne omgaas hverandre i Selskabelighed. En „Ikke-Mormon", der har turdet omtale eller behandle en „Mormon" som Ven og Kammerat, er bleven nedreven, og en uoverstigelig Kløft er bleven dannet imellem dem.

Saalænge altsaa de mest fremragende Embedsmænd, sendte her for at styre og hævde Loven, ere Folkets største Fjender og ligeledes dødelige Fjender mod Lov og Orden, kan det forundre os, at der hersker Fordom mod alle Spørgsmaal, der vedkomme vort Territorium? Eller at Kongressen, til Trods for Konstitutionen og dennes Garantier og under det Tryk, der udøves mod den ved Løgn og Bagvaskelser, skulde lade sig bevæge til at udstede Love mod et Folk, der er saaledes bestrevet? Edmundsloven var undfanget i Fordom, fostret i Uvidenhed og født i Had. Men dens Gjennemførelse i disse Territorier drives med ubarmhjærtig Grusomhed og uforfalsket Ondskab, og de, der praktisere under den, have ikke den Undskyldning, som en bedragen og forblindet Kongresse kan fremføre.

Øvrighederne her ere gaaede langt udenfor selve Lovens Bogstav og Mening, og strække den ud for at idømme Straf; dette var særligt iøjnefaldende i Sagen mod Lorenzo Snow, en af de tolv Apostle, hvis Forhør paa de forelagde Beviser uden Tvivl vilde have haft hans Frikjendelse til Følge, havde det blevet ført for en retfærdig Dommer og en fordomsfri Jury. Dersom der var Noget, der under Forhøret fremgik klart, da var det det, at han var uskyldig i den Brøde, hvorfor han var anklaget, men han er en fremragende Mand, en af de tolv Apostle, og det kunde derfor ikke gaa an at lade ham slippe. Hans Sag er nu appelleret til de Forenede Staters Højesteret i Washington. For at faa det skudt frem paa Dagsordenen overgav han sig selv til Myndighederne og er nu i Tugthuset. Retten har fastsat en Dag, da hans Sag vil blive hørt; og som i enhver Sag, der gaar til Washington, haabe vi, til Trods for tidligere Skuffelser, at denne vil vederfares gunstig Overvejelse. Det er over saadan Retspleje som denne — og hans Sag er kun en af mange, — at vi med Rette klage. Loven, som kommer fra Kongressens Hænder, er haard, grusom og tilstrækkelig mægtig til at fratage os vore Rettigheder og Friheder og tilfredsstille deres uforsonlige Ophavsmand; men ved at pakke Petit- og Grandjurien af saadanne, som ere erklærede Modstandere af de Anklagede og deres Religion; ved tvetydige Lovfortolkninger; ved extraordinære Retskjendelser, afpassede efter hver Sag uden Hensyn til tidligere Kjendelser over samme Punkt; samt ved at instruere Juryen saaledes, at det bliver direkte Befaling om at kjende skyldig, er denne Lov bleven til et Redskab for de grusomste Uretfærdigheder, og i den Tortur, den foraarsager, gaar den langt udenfor, hvad dens Stiftere nogensinde kunde ane, da de stemte for den. Det maa bemærkes, at mange af de Betjente, som iværksætte Loven, synes at more sig over den Elendighed, de mene at bringe. Som Domstolene nu ere, og med den Sindsstemning Øvrighederne nu udvise, er Retfærdighed aldeles ude af Spørgsmaalet. Før et Forhør begynder, ved Alle, hvad Udfaldet vil blive. Ikke En undslipper,

som er tiltalt, ligemeget hvor svage og ufuldstændige Vidnernes Udsagn ere, dersom Aktoren har sat sig i Hovedet, at han skal dømmes. Han skal nok finde en villig Dommer og føjelig Jury, der er rede til at opfylde hans Ønsker. Saavidt Medlidenheden angaar, da er Statsadvokatens stenhaarde Hjærte aldeles uigjennemtrængelig for denne Følelse. Dersom han har besluttet, at et Offer skal prisgives, formaar ikke Hustruers Fortvivlelse eller de uskyldige og hjælpeløse Børns Taarer at røre ham til Medlidenhed eller have mere Virkning paa ham end en Sten. Had og Ondskab lyse ud af hans Øjne. I alle hans Foretagender har han en villig Hjælper i Dommeren over den tredie Distriksret, der overfuser og udskælder sit Offer naar han afsiger Dommen, og kun beklager sig over, som han har udtrykt sig, at Loven ikke tillader ham at idømme haardere Straf. Naar disse Mænd have bestemt den Straf, en anklaget Mand skal have, hjælpe hverken Sagførernes Veltalenhed eller Argumenter, eller Vidnesbyrdenes Utilstrækkelighed mod den forudbestemte Dom. Dersom de faa Lyst til en Klage eller tre, seks eller tolv, behøve de blot at gjøre deres Ønske bekjendt til Grandjuryen, og straks er det opfyldt. Jo mere fremragende en Mand er, jo vissere er hans Skjæbne. Ingen Grand- eller Petitjury har endnu undladt at finde en Anklage eller at kjende skyldig en Mand, hvem Statsadvokaten og Dommeren har udset til Offer. Ved at udelukke Alle fra Juryen, der ikke vare erklærede Fjender af den Anklagedes Tro, samt ved at udstede aabne Jurysammenkaldelser (open venire), har Marshallen, Statsadvokaten og Dommerne været i Stand til at samle Juryer, der handle efter Ønske med slavisk Underdanighed. Erkjendende altsaa, hvor unyttigt det er at forsvare sig, have mange af de Anklagede tilstaaet sig skyldige. Herved erkjendte de ikke Lovens Retmæssighed eller Straffens Retfærdighed; thi de ansaa Loven som stridende mod Konstitutionen og Religionsfrihed, og Straffen for Forfølgelse; men ved at erklære sig skyldig spare de Sagsomkostningerne, samt hvad der endnu var vigtigere, det frelste deres Hustruer og Børn for den Ydmygelse at blive sat paa Vidnebænken og der plaget med usømmelige Spørgsmaal fra de brutale Advokater. Størsteparten af de Anklagede have derimod betragtet det som deres Pligt at kjæmpe for hver Tomme Jord og lade Verden se, hvor aldeles blottede for Retfærdighed disse Domstole ere i den Slags Sager. Derfor have de ladet deres Familier blive udsatte for Deputy-Marshallers Raaheder, Advokaters Uforskammetheder, skjønt de, for at frelse deres Kjære fra disse Fornærmelser, vilde under andre Omstændigheder gjerne have underkastet sig Rettens fulde Straf.

Mod al denne Brutalitet, Anmasselse og Løgn fra Mænd, der ere givne en Smule Myndighed, have vi søgt om Beskyttelse, men, indtil ganske nyligt, tilsyneladende forgjæves. Vor Bøn har været meget beskeden; den bestod simpelthen i, at de Uretfærdigheder, under hvilke vi led, maatte blive undersøgte; men Undersøgelse var det Sidste, vore Fjender vilde have. For nogle Uger siden fulgte vore Søstre Brødrenes Eksempel, og gjennem en Ansøgning, der vedtoges ved et Massemøde i Salt Lake City, bad de om samme Gunst, for at Sandheden kunde komme for Dagen, og Publikum kunde lære Tilstandens rette Natur at kjende. I deres Andragende til Præsidenten og Kongressen for de Forenede Stater fremsatte de følgende medet beskedne og rimelige Bøn:

„Vi bede ærbødigst om en grundig Undersøgelse af Utahs Affærer. I mange Aar have vore Mænd, Brødre og Sønner forgjæves bedet herom. Vi ere næsten uhørte blevne domfældte. Alt, hvad man har fortalt til vor Skade, er blevet antaget for Sandhed, og vore Bønner ere blevne afslaaede. Vi ansøge om, at alle Udøvelser af Love, der gaa ud paa at berøve os vore borgerlige Rettigheder og fortrædige os og bringe vort Folk i Trældom og Ulykke, maa blive standset, indtil en Kommission, der er tilbørligt og specielt beskikket til at foretage grundig Undersøgelse af Tilstandene her i dette Territorium, har fuldendt sit Hverv og indgivet sin Beretning."

Er der noget Uvist, Urimeligt og Uamerikansk i dette? Fornærme vi nogen Mand, Kvinde eller Børn ved denne Anmodning? Have vi sat noget Menneskes Rettigheder eller Friheder paa Spil ved et saadant Forlangende? Vi svare uvilkaarligt Nej! Vi bede kun om vore egne. Ville vore Medborgere ikke tilstaa os dem? Vi ønske ikke at krænke noget Menneskes Person, Ejendom, Rettigheder eller Friheder. Alt, hvad vi bede om, er, at man vil forunde os de samme Velsignelser, de selv fordre, og ville de give dem, ere vi fuldt tilfredse.

Vore Søstre have al Grund til at indsende Ansøgninger. Ingen andre Steder i dette store Land have Rettens Haandhævere behandlet Kvinder saa uforskammet, umenneskeligt og raat, som i Utah og tilstødende Egne. Damer, der vare opkaldte som Vidner, ere blevne arresterede og have maattet stille stor Kaution, bevogtede af umoralske Mænd, tvungne til at gjøre lange, unødvendige Rejser midt om Natten, satte i Forlegenhed og beskjæmmede ved upassende ja undertiden uanstændige Spørgsmaal, og hyppigt blevne behandlede som de sorteste Forbrydere. En Del er bleven sendt i Fængsel, fordi de nægtede at besvare Spørgsmaal, der strede mod Velanstændigheden, og som kunde tjene til at anklage dem, til hvem de vare bundne ved de helligste Baand og Forpligtelser. Førstehustruerne — dem, som efter Loven bleve ansete for retmæssige Hustruer — ere, tværtimod tidligere Skik og Brug, bleve tvungne til at vidne imod deres Mænd. Vi omtale ikke dette for at drage nogen Grænselinie imellem den første og de andre Hustruer. Naar de i Herrens Hus ere blevne forenede med deres Mænd ved hellige og ubrødelige Pagter, da ere de alle lige værdige for Guds Øjne, idet hans Ordinancer gjøre deres Foreninger alle retmæssige og lovlige for ham. Den enes Følelser ere ligesaa varme, og hendes Kjærlighed lige saa stor som den Andens. Vi omtale kun ovenstaaende Faktum for at tydeliggjøre, hvor snildt Dommerne og deres Medhjælpere ignorere alle tidligere Kjendelser, hidindtil anerkjendte Skikke, og bruge alle Midler — lovlige eller ulovlige — til at fremme deres Hensigt, som, for at bruge et af deres egne Udtryk, er „at male os og vore Institutioner til Støv."

I Idaho Territorium gaa Autoriteternes Anmassselser over alle Grænser. Der udvise de tilfulde deres Ringeagt for Folkets Rettigheder. En af deres sidst tilkjendegivne Hensigter gaa ud paa at tilbagekalde udstedte Bevillinger til Lærere og Lærerinder, som ere Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, hvilket betyder, at de ved Hjælp af vore Skatte ville tvinge os til at sende vore Børn til saadanne Lærere, som med Glæde ville berøve vore Børn al Kjærlighed og Agtelse for deres Fædres Tro. Vor Pligt under disse Omstændigheder er klar; den er: at holde vore Børn borte fra al Samkvem med de Vantro og ikke lade

dem komme under falske Læreres Indflydelse. Lad os, selv om det skulde være forbundet med pekuniære Opofrelser, oprette Skoler med Lærere af vor egen Tro, som, fri for Statens Indblandinger, uhindret kunne undervise vore Børn i sand Religions herlige Grundsætninger, samt andre almindelige Skolekundskaber. Og tillad os med det Samme at paalægge de Hellige i alle Zions Staver Nødvendigheden af at drage Omsorg for Ungdommens Opdragelse. Dersom vi i en nær Fremtid skulle blive et mægtigt Folk og faa stor Indflydelse blandt Jordens Nationer, saa maa vi berede os for disse store Ansvar og ikke tro, at Uvidenhed vil gavne os, naar den Tid kommer, men Kundskab om retfærdige Principer, Retslære, Kunst og Videnskab, samt om Evangeliet vil være uundgaaelig nødvendig for at sætte os i Stand til, til Guds Forherligelse og Verdens Forbedring, at opfylde de Pligter, som i Følge vor Kaldelse og Tro ville komme til at paahvile os.

Dersom de Trusler, der blive udslyngede mod de Sidste-Dages Hellige, og den Krig, der bliver ført mod dem, bleve rettede mod noget andet Folk, ville de snart blive forvirrede og mismodigede. Kongressen har ikke holdt et Møde, og næsten intet Budskab fra Præsidenten er bleven publiseret i mange Aar uden at have udtalt Trusler og fjendtlige Ord mod Majoriteten af Utahs Befolkning. Men vi have jo været udsat for den Slags Modstand, i alle mulige Former, lige fra Begyndelsen af. Vi kunde vist næppe have bygget et Hus, plantet et Træ, opdyrket en Farm eller grundlagt et Settlement, dersom vi havde tilladt Trusler og Angreb at hindre os. Vi have, som alle Retfærdige, været nødsagede til at leve ved Tro. Vi skulle ikke lade den nuværende Forfølgelse afholde fra at søge at forbedre os. Vi skulde leve sammen i Kjærlighed; der skulde være Harmoni i hver Familiekreds og Enighed blandt Naboer. Vi skulde være renlige i vor Person, i vor Paaklædning i vore Vaner og Omgivelser. Flid og Arbejdsomhed skulde være et Særkjende for vort Samfund, og den opvoksende Generation skulde lære at forstaa og skatte det som et Middel til sand Lykke. Gud har givet os Jorden til Beboelse, og dersom Menneskene vare, som de burde være, da vilde det visseligt være et dejligt Opholdssted. Det er vor Pligt at pryde og forskjønne den, at gjøre den saa behagelig og indtagende, at Engle kunne nedlade sig til at besøge os. Vi skulde derfor have frugtbare Marker, skjønne Frugthaver og velanlagte Haver, og dersom hvert Hus var omgivet af Blomsterbede, vilde det ikke formindske dets Skjønhed i de Besøgendes Øjne, ejheller gjøre det mindre tiltrækkende for Børnene og de øvrige Beboere. Blandt nogle har det haft højst skadelige Følger, at Forældrene undlade at gjøre Hjemmet saa tiltrækkende for Børnene som muligt. Et velordnet Hjem, hvor Fred og god Forstaaelse hersker, er en Kilde til stadig Glæde og Tilfredshed for dets Beboere, enten de ere unge eller gamle. Man træffer ikke Børnene fra saadanne Hjem drivende omkring paa Gadehjørner og i Butikerne eller finder dem i slet Selskab paa alle Tider af Døgnet. Bøger og musikalske Instrumenter ere nu saa billige, at næsten Enhver kan komme i Besiddelse af dem. Ved at sørge for Undervisning, lidt Fornøjelse og Adspredelse i Hjemmet, kunne Forældre ved at tilføje venlige Ord og Handlinger, knytte Børnene til sig med Kjærlighedens uopløselige Baand; og Hjemmet for disse Børn vil altid staa som det yndigste og lyseste Punkt i deres Erindring, og i

deres Tanker vil det altid være omgivet af en himmelsk Glands.

Det burde være enhver Landsmands og Gartners Formaal at frembringe den bedste Sæd, den bedste Frugt og de bedste Urter. Ligeledes burde vore Kreaturopdrættere tillægge de bedste Heste, Hornkvæg og Faar; og de, som ere interesserede i Fjerkræavlen, burde søge at frembringe det Bedste af den Art. Der er ikke mere Ulejlighed ved at avle den bedste Slags Frugt og Urter end ved at avle mindre gode Ting af samme Art. Et godt Føl, Kalv eller Faar koster kun Lidet eller ikke mere at opføde, end et daarligt, og hvor meget mere værdifuldt og salgbart er det saa ikke! Herren har givet os et Land, hvor vi kunne frembringe de mest fuldkomne Arter af Sæd, Frugt, Urter og Kvæg; og vi skulde paaskjønne og gjøre god Brug af vort Klima og af Jorden og Vandet. Ved at benytte vor sunde Dømmekraft, en ordentlig Behandlingsmaade og velanbragt Flid, kunne vi frembringe de bedste Produkter baade fra Plante- og Dyreriget, og selv den fattigste Mand i Landet kan have sit Bord besat med saadant Brød, Frugt og Urter, som vilde være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at finde paa de Riges Bord i Lande, der ikke ere saa begunstigede som vort.

Vore Byer ere i Reglen velanlagte. Vore Byggegrunde ere store og rummelige. Men vi skulle huske paa, at Befolkningen tiltager. Der maa tages tilbørligt Hensyn til, at sanitære Regler blive grundigt gjennemførte. Ligeledes skulde vi sørge for at optage rigeligt Land til offentlige Pladser. Disse gjøre samme Nytte som Lunger i store, tætbebyggede Byer; men det er i de nye Settlementer og ved Opmaaling for Byer, at dette bedst lader sig gjøre; thi da er Landet billigt, Indbyggerne faa, og Kampen om de bedste Byggepladse ikke saa almindelig. Da er det Tid at opmaale og forbeholde sig Land til offentlige Pladser; Træer skulde da plantes saa hurtigt som muligt og passes omhyggeligt, og alt som Befolkningen tiltager, skulde Pladserne gjøres saa tiltrækkende, som Omstændighederne tillade. Og lad os med det Samme henlede Opmærksomheden paa Begravelsespladser for vore Døde. Eftersom vi som et Folk nære saa stor Agtelse og udføre saa store Arbejder for vore Døde, maa det siges, at vi ere meget forsømmelige med Hensyn til deres sidste Hvilesteder. En af Grundene er naturligvis Mangel paa Vand og Vanskeligheden ved at faa det ledet til Kirkegaardene. Men dette er ingen Grund til den totale Forsømmelse, der i mange Tilfælde viser sig, hvor Pladserne ikke en Gang ere indhegnede, men ligge øde og forladte, medens Kvæget ikke sjældent tillades efter Behag at betræde og nedtrampe Jorden, hvorunder vore Elskede hvile. Mange Steder ere artesiske Brønde bleve borede med stort Held, og paa denne Maade kan man paa mange Kirkegaarde tilvejebringe Vand til Træer, Buske og Blomster, der i høj Grad vilde forskjønne dem, og en saadan Forandring vilde vist glæde Alle.

Ved Indretteisen af vore Boliger. vore Skole- og Forsamlingshuse, Tabernakler og andre offentlige Bygninger er der rigelig Brug for de skjønneste og smagfuldeste Planer. Med den Færdighed, der i de forløbne Aar er bleven erhvervet, er der ikke længere nogen Grund til, at vi skulde lade os nøje med saasanne Bygningsmaader, som vi brugte i gamle Dage. Der burde i alle vore Settlementer lægges tilbørlig Vægt paa Arkitektur i det Hele taget, og der er ingen Grund til, at Bekvemmelighed, Sundhedshensyn og Skjønhedssands ikke skulde gaa Haand i Haand ved Opførelsen

af vore private saavel som offentlige Bygninger. Ved Opførelsen af vore Templer i St. George, Logan, Manti og Salt Lake City have mange af vore unge Mænd haft rigelig Lejlighed til at erhverve sig en ikke ringe Indsigt i de forskjellige Grene af Arkitekturen, hvis Virkning spores i Opførelsen af deres egne og Naboers Huse. Og medens vi indprænte den opvoksende Slægt, som Egenskaber af uberegnelig Værdi, at de skulde holde sig rene og moralske, tragte efter at være ærlige, sandhedskjærlige og dydige, at de skulde ære Gud og deres Forældre, samt ære og agte Alt, hvad der er helligt, være loyale mod deres Land og respektere alle konstitutionelle Love, skulle vi paa samme Tid ikke glemme at undervise dem i saadanne Grene af Industrien, hvorved de kunne erhverve sig Livets Ophold og blive værdiae Medlemmer af Samfundet. Al nyttig Beskjæstigelse burde have Krav paa vor Opmærksomhed, og vi skulde bestræbe os for at tildele de Unge Kundskab, Duelighed og en fornuftig Fremgangsmaade i Agerdyrkning, Kreaturavl, Fabrikarbejder, Mekanisme, Handel samt Kunst og Videnskaber. Giv vore Unge Lejlighed, og de ville udmærke sig som Missionærer i fremmede Lande, saavel som i alle nyttig Beskjæstigelser i Hjemmet, og ikke staa tilbage for Nogen i professionel Henseende. Dette havde de bevist, naar de, hvad ikke sjældent hænder, ere gaaede til Staterne for at besøge Højskoler og erholde Undervisning i de forskjellige Grene af Kunst og Mekanisme.

Verden maa vel vide, at den Tro, vor Herre Jesus lærte sine Apostle, og de igjen Verden, og som frembringer de samme Frugter nu, som den Gang, kun kan blive udryddet blandt et retfærdigt Folk ved deres Ødelæggelse. Det er denne Tro Herren har gjengivet til Jorden, og som vi besidde. Og saalænge som Mænd og Kvinder, der have modtaget den, forblive rene og ubesmittede af Verden, saalænge vil denne Tro leve, trives og bære Retfærdighedens Frugter. Dette har hver Sidste-Dages Hellig bevist. Men Troen bør omhyggelig plejes; derved forøges og tiltager den. Vi leve paa en Tid, da det er nødvendigt for de Sidste-Dages Hellige at hengive sig til deres Tro med hele deres Sjæls Inderlighed. De skulde leve saaledes, at de stedse kunde være i Besiddelse af den Hellig Aand og nyde dens Gaver; thi disse ere nødvendige for enhver Mand og Kvinde for at sætte dem i Stand til at udholde de Prøver, der vente dem.

Det kunde maaske være passende ved denne Lejlighed atter højtideligt at advare saavel Medlemmer som de, der beklæde Embeder i Kirken, mod saadan Opførsel, som kunde have Umoralitet og Usædelighed til Følge. Vi blive stedse falskeligen beskyldt for, at vi under Religionens Kaabe lære og praktisere usædelig Omgang mellem Kjønnene. Ingen Beskyldning kunde være mere usandfærdig; thi intet filosofisk System, ingen Lovbog, intet Religionssamfund, der har eksisteret, siden Verden blev befolket, har mere strængt og eftertrykkeligt lært at bevare Kjønnenes gjensidige Renhed og Moralitet, end de Sidste-Dages Hellige gjøre. Dette er Noget, de Hellige meget vel vide. Lader os derfor se til, at vore Gjerninger stemme overens med vor Tro; thi vi kunde være fuldkommen forvissede om, at intet Embede, ingen fremragende Stilling, ingen Familieforbindelser, saa lidt som Rigdom, kan fri os for at lide Straffen for Overtrædelse af Guds Love, dersom vi overtræde dem paa denne Maade.

(Fortsættes.)

---

# Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

## Den sande Gud.

„Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste og sande Gud, og den du udsendte, Jesus Kristus." Joh. 17, 3.

I mange Aarhundreder har et Mørke hvilet over Menneskenes Sind med Hensyn til den sande og levende Gud, hans Væsen og Natur og om hans Søn Jesus Kristus. Kristendommens vise Mænd have ofte mødt i Raad for om muligt at udforske Guddommens Hemmeligheder og grundlægge en almindelig Theori, paa hvilken de kunde bygge deres Gudsdyrkelse; men de have fejlet i alle deres Forsøg, og Aarsagen dertil er, „at ingen kjender Sønnen uden Faderen, og ingen kjender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare." Verden kan derfor ikke ved sin egen Visdom lære at kjende Gud; thi han kan alene forstaas gjennem Aabenbarelse og dette forkastes af Nutidens Kristendom. Da Aabenbaringens Nøgler tabtes, da tabte Menneskene ogsaa sand Kundskab og da evigt Liv er afhængig af sand Kundskab om Gud, saa tabtes ogsaa Nøglerne til evigt Liv.

Lang og blodig har Striden været blandt Kristendommen om dette Æmne, og utallige Theorier ere opsprungne derom. Den mest almindelige Theori er: „at Gud er en Aand, et usynligt Væsen, uden Dele og Lidenskaber, som ikke kan betegnes ved noget Billede, og bestaar af tre Personer, Faderen, Sønnen og den Hellig Aand. Det kunde med andre Ord siges: at der er en Gud, som ikke eksisterer, som ikke indtager noget Rum, som ikke lever i nogen Tid og bestaar ikke af nogen Slags Bestanddele, og har intet tilfælles med noget af sit Skabelses Værk hverken i Himlen eller paa Jorden. En saadan Gud kan ikke ses, høres eller føles af noget Menneske eller Væsen.

Om det er et evigt Liv at kjende den sande og levende Gud, saa er det af stor Vigtighed for Menneskene at lære noget om ham. Det er skrevet: „at uden Tro er det umuligt at behage Gud." Men da Troen er en Gave af Gud, er det nødvendigt at vi søge ham for at erholde denne Gave, og den, som kommer til Gud, maa tro at han er til, og at han kan høre og besvare de Oprigtiges Bønner. Men hvorledes kan man tro paa et Væsen, som man har ingen Kundskab om? Gjennem Aarhundreders Mørke er sand Kundskab om Gud gaaet tabt, og Folket er i Dag i samme Stilling som Athenienserne, da Paulus prædikede for dem. De vare meget omhyggelige i deres Gudsdyrkelse, og for ikke af Mangel paa Kundskab at forglemme at dyrke alle Guder, havde de et Alter paa hvilket stod skrevet: „For en ukjendt Gud." Denne nu, som I ukjendt dyrke, sagde Paulus, forkynder jeg Eder.

Endskjønt der er meget med Hensyn til Guds Magt og Væsen, som vi ikke i vor nuværende Tilstand kunne fuldkomment fatte og tolke, burde det, som vi kunne forstaa blottes for alle Hemmeligheder og opfattes overensstemmende med fornuftige Principer.

Kristus, som blev født af Marie, var fyldt med guddommelig Magt, ved hvilken han talede Sandhedens Ord med Kraft og Myndighed; han besad Magt

over Elementerne og gav Liv og Helbred til dem, der troede paa ham. Han blev dræbt af onde Mænd, men opstod fra de Døde paa den tredie Dag, og da hans Disciple saa ham, troede de, at de saa en Aand; men den opstandne Herre brugte ringe Midler for at bringe dem ud af denne Vildfarelse. Han sagde: „Seer mine Hænder og Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har;" og da de endnu tvivlede, deltog han med dem i et Maaltid af Fisk og Honningkager. Han var hos dem i fyrretyve Dage, og talede med dem og beskikkede dem til deres Embeder og gav dem Myndighed til at forrette i hans Sted paa Jorden. Derefter opfor han til Himmelen i deres Paasyn for der at bo hos Gud vor Fader. Medens han saaledes opfor, stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, og sagde: „I galilæiske Mænd, hvorfor staa I saaledes og se op imod Himmelen? Denne Jesus, som er bleven optagen fra Eder til Himmelen skal komme igjen saaledes, som I have set ham opfare."

Her have vi et Eksempel paa en udødelig Gud, en Gud, som ofte havde sagt, at han var lig sin Fader, og hans Væsens udtrykte Billede, og var i Besiddelse af alle sin Faders Fuldkommenheder. Han var altsaa en Gud, som besad et Legeme med Kjød og Ben og alle Dele, som udgjøre en fuldkommen Mand, med den Forskjel at der ej fandtes Blod i hans Aarer, men alene Livsaand gjennemstrømmede dem. Han var ikke forskjellig fra sin Fader uden i Alder og Myndighed; thi eftersom Faderen var ældre, havde han Præsidium over Sønnen og over alting evindeligen. Medens Jesus saaledes var i Guds Lignelse, antog han det ikke for et Rov at være Gud lig, men nedlod sig selv og paatog sig en Tjeners Skikkelse og blev lig Mennesker. (Fortsættes.)

**Beskikkelse.** Ældste Jens C. Nielsen er beskikket til at præsidere over Kjøbenhavns Konference i Stedet for C. F. Olsen, som er løst med Tilladelse til at rejse hjem med Juni Emigrationen, efter at have arbejdet i over to Aar i denne Konferenee og i det sidste Aar fungeret som Sammes Præsident.

---

# Konferencemøde i Kristiania.

Mødet tog sin Begyndelse den 22de Maj Kl. 8 om Aftenen.

Tilstede vare af Præstedømmet: N. C. Flygare, Præsident for den skandinaviske Mission, H. J. Christiansen, Præsident for Kristiania Konference. Forstandere: F. F. Hintze, J. H. Clinger, C. F. Carlsen, H. C. Petersen, Niels Andersen, J. Petersen og H. Eriksen. Omrejsende Ældster: Nephi Andersen, N. H. Jensen, A. Andersen, C. O. Petersen og L. J. Holther nylig ankommen fra Zion.

Forsamlingen blev kaldet til Orden af Præs. Christiansen, hvorefter Salme Nr. 141 blev afsungen og Bøn opsendt af Ældste F. F. Hintze.

F. F. Hintze valgtes til Konferencens Skriver.

Præs. Christiansen, bød de Forsamlede velkommen, og haabede at vi Alle maatte vorde opbyggede og velsignede, som vi have bedet til Herren. Han overlod derpaa Tiden til Brødrene at aflægge Rapporter fra deres forskjellige Arbejdsmarker.

J. H. Clinger, Forstander for Dramments Gren, sagde, at han var glad og tilfreds med sin Stilling som en Arbejder i Herrens Vingaard. Grenen var i en

temmelig god Forfatning. Den bestod af 148 Medlemmer; 16 vare blevne døbte siden sidste Konference og 2 udelukte. Der var solgt Skrifter til en Værdi af 33 Kr. og 10 Øre. De Fleste af de Hellige vare gode og trofaste Mænd og Kvinder. Udsigterne for Evangeliets Fremme i Fremtiden vare nogenlunde gode.

C. F. Carlsen, Forstander for Frederikshald Gren, berettede, at der var i den Gren 31 Medlemmer, 4 vare blevne døbte, 1 udelukt og 3 emigrerede siden sidste Konference. Grenen var lille, men en god Aand herskede, og gode Vidnesbyrd vare blevne aflagde. Sagde, at han følte vel og glædede sig i sit Arbejde.

H. C. Petersen, Forstander for Arendals Gren, gav følgende Rapport: Grenen tæller 67 Medlemmer, 2 vare blevne døbte, og 2 emigrerede siden sidste Konference. Skrifter og Bøger vare blevne solgte til et Beløb af 28 Kr. og 96 Øre. Da Grenen var meget udstrakt, var det forbunden med stor Besvær og Omkostninger at besøge alle Sødskende, og han var derfor ikke bekjendt med Alle. Flere nye Pladser vare blevne aabnede. Udsigterne for Fremtiden vare nogenlunde gode.

Harald Erikson, Forstander for Bergens Gren, glædede sig ved Lejligheden til atter at være samlede med de Hellige i Konference. Grenen bestod af 28 Medlemmer, og Skrifter vare blevne solgte til en Værdi af 5 Kroner. Han havde været tvungen til at arbejde i det Timelige for Livets Ophold, dog havde han virket saa meget som muligt for Værkets Fremme trods Øvrighedens Modstand.

F. F. Hintze, Forstander for Frederiksstad Gren, sagde, at Tilstanden i Grenen var temmelig god, Udsigterne vare ikke saa let at betegne; Skrifter til en Værdi af 48 Kr. vare solgte, og han haabede at se Frugter af denne Del af Arbejdet. Grenen tæller 40 Medlemmer, og 5 vare blevne udelukkede.

Niels Andersen, Forstander for Hedemarkens Gren, var glad ved at være tilstede og lytte til de gode Raad, der bleve givne. Rapporten for Grenen var som følger: 51 Medlemmer, 3 døbte og Skrifter solgte til en Værdi af 42 Kr. og 95 Øre. Der var i denne Gren intet lejet Forsamlingslokale, de afholdt derfor deres Forsamlinger i private Huse og havde i enkelte Tilfælde haft saa mange som 500 Tilhørere. En Præst var tilstede ved et af Møderne, og svarede, da han blev opfordret til at gjendrive Brødrenes Vidnesbyrd, „Gud i Himlen, hvad skal jeg svare?" derved tilkjendegivende som sin Mening, at Lærdommene vare sande.

J. Petersen, Forstander for Trondhjem Gren, følte, at Herren havde velsignet ham i hans Arbejde, endskjønt han indsaa sin Ufuldkommenhed. Grenen talte 70 Medlemmer, 2 vare blevne døbte siden sidste Konference, 1 var bleven udelukt og 2 emigrerede, Skrifter solgte til et Beløb af 9 Kroner. Udsigterne for Evangeliets Fremme var ikke meget lovende. Da Grenen var meget udstrakt havde han endnu ikke besøgt alle Sødskende, og han troede ejheller, at der fandtes saa mange Medlemmer som Bøgerne viste. Han følte lig sine Brødre stor Glæde i at arbejde for Herrens Gjerning, og ønskede at vedblive at gjøre Guds Villie.

Efter Sang og Bøn blev Mødet sluttet til næste Dag.

Søndag Formd. Kl. 10.

Efter at Forsamlingen var bleven aabnet med Sang og Bøn aflagde Præs. Christiansen Rapport over Kristiania Gren. Der var 356 Medlemmer, 29 vare blevne døbte, 5 udelukte og 6 emigrerede. Grenen

var i en meget trivelig Forfatning. Den kvindelige Hjælpeforening var virksom og havde udført et godt Arbejde og været til stor Gavn og Velsignelse i Grenen. Ligeledes bleve de Unge Mænds og Unge Kvinders Foreninger hæderligt omtalt, saa vel som Søndagsskolen, hvor Ungdommen modtog Lærdomme i Begyndelseslæren i Kristo. Tilstanden iblandt de Hellige var udmærket god, og Kredslærerne havde udvist stor Virksomhed, og Herren havde velsignet deres forenede Arbejde. Mange havde vist Lydighed til Visdomsordet og havde nydt de lovede Velsignelser Helbred og Sundhed. Taleren følte vel i sin Virkekreds, og efter flere opmuntrende Bemærkninger sluttede han med at nedbede Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Nephi Andersen, omrejsende Ældste i Hedemarkens Gren og N. H. Jensen fra Arendals Gren, aflagde Rapport over deres Arbejdsmarker, og glædede sig ved den Lejlighed de havde til at vidne om Herrens Sag.

Præs. Flygare var den næste Taler. Han forenede med Glæde sit Vidnesbyrd med sine Brødres. Han interesserede sig meget for de Rapporter han havde hørt her i Norge, og i Særdeleshed fordi der var gjort saa megen Fremgang. Aarsagen til det faste Vidnesbyrd vi har, er, at Evangeliet blev os givet ved Jesu Kristi Aabenbarelse, og derfor er vort Vidnesbyrd bindende paa denne Slægt; thi der er i dette Samfund den løsende og bindende Magt til Frelse for Alle, baade Levende og Døde, som ville adlyde Herrens Love. En fuldkommen Organisation fandtes nu paa Jorden i Guds Rige til de Helliges fuldkomne Beredelse og den Samme skulde vedblive indtil vi alle naa til Enhed i Troen. Herren havde talet ved sin egen Røst, ved sin Aands Røst og ved Engles Røst, lig han gjorde i fordums Dage. Han henviste til Herrens Fremgangsmaade med Hensyn til Aabenbaring, og viste at Guds Kirke var altid bygget paa Aabenbaringens Klippe.

Salmen 238 blev sungen, hvorefter Forsamlingen sluttedes med Bøn af Ældste C. F. Carlsen.

Efterm. Kl. 2.

Efter Sang og Bøn af Ældste L. J. Holther talede Ældsterne A. Andersen fra Drammens Gren, C. O. Petersen fra Hedemarkens Gren og L. J. Holther til de Forsamlede. De følte sig glade ved at være Evangeliets Budbærere, og bare trofaste Vidnesbyrd om Sandheden af det Budskab vi forkynde.

Præs. Christiansen gav dernæst en en samlet Rapport over hele Konferencen. Den bestod af 790 Medlemmer, 56 vare bleane døbte siden sidste Konference, 14 udelukte og 17 emigrerede. Bøger og Skrifter solgte til en Værdi af 500 Kr. Der lejes 5 Forsamlingslokaler, og omtrent 400 offentlige Forsamlinger vare blevne afholdte. Der vare 14 Ældster i den faste Tjeneste, af hvilke En er af Landets Sønner. Angaaende Evangeliets Forkyndelse var det ham en Glæde at kunne sige, at det var bleven forkyndt paa flere nye Steder, og at Konferencen var i en god Forfatning. Kirkens og Missionens Autoriteter bleve dernæst forelagte Forsamlingen og de bleve Alle enstemmigt opholdte. Han sluttede sine Bemærkninger med mange gode og belærende Raad og opmuntrede de Hellige til fornyet Haab og Trofasthed i Et og Alt.

Præs. Flygare forklarede, hvorfor vi saaledes med opløftede Hænder opholde Kirkens Autoriteter. Han udtalte atter sin Glæde over Evangeliets Fremgang i dette Land, og sagde, at han var taknemmelig for den Frihed vi nyde, og at Sandheden fandt Vej til saa mange af

de Oprigtige. Salmen 268 blev afsungen. Taksigelse af Ældste H. C. Petersen.

Aften Kl. 6.

Efter Sang, og Bøn af Ældste A. Andersen, talede Ældsterne J. H. Clinger og F. F. Hintze efterfulgt af Præs. Flygare. Mange gode og betimelige Vink bleve givne, og kraftige Vidnesbyrd angaaende Sandhedens frelsende Principer bleve aflagte.

Præs. Christiansen gjorde nogle faa passende Bemærkninger, hvorefter Salmen Nr. 118 blev afsungen og Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præs. N. C. Flygare.

Mandag Form. Kl. 10 samledes Præstedømmet og saa mange af de Hellige, som havde Lejlighed, hvorefter Konferencens financielle Rapport blev oplæst. Ældsterne F. F. Hintze, J. Petersen samt Præs. Christiansen og Præs. Flygare talede til Søskende, og gave mange kjærlige og faderlige Formaninger.

Saaledes endte en af de mest behagelige Sammenkomster af Missionærer og Søskende, som har været holdt i denne Del af Missionen. En god Aand herskede, og Alle syntes at være besjælet af et fornyet Haab og til at arbejde med mere Iver og Nidkjærhed for Herrens Sag, og Ældsterne droge glade og oplivede til deres Arbejdsmarker, for der at indgyde af den samme Aand til dem, som ikke havde haft Lejlighed til at overvære Konferencen.

---

# Forfølgelse.

„Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder.“ (Joh. 15 19.)

---

Dette var den sanddru, men ikke særlig opmuntrende Bemærkning gjort af vor Frelser til hans Apostle, efter han havde ordineret dem, og gjort dem bekjendt med alle Ting, som Faderen havde aabenbaret til ham. Han tiltalte dem som Venner i Stedet for som Tjenere; til samme Tid beder han dem erindre, at han var hadet af disse selvretfærdige Skriftkloge og Farisæere, som udgave sig for at være hellige, holdt lange Bønner paa Gadehjørnerne for at blive hørte af Andre, medens deres egne Hjærter vare fulde af den værste Slags Vederstyggeligheder. Efter at Frelseren havde aabenbaret deres Hykleri, havde de ikke noget Skjul for deres Synder, og følgelig havde de ingen anden Udvej for at skjule deres Synder fra den Hellig Aands gjennemtrængende Lys, som Jesus besad, end at ihjelslaa ham, og for at iværksætte dette nedlode de sig til alskens Rænker og Falskhed. De anvendte Løgn og falske Fremstillinger imod ham, medens de til samme Tid erklærede, at dersom de havde levet i deres Fædres Dage, vilde de ikke have taget Del med dem i Udgydelsen af Profeternes Blod. Det var uden Tvivl i deres Tanker ved Dag og ved Nat, hvorledes de kunde ihjelslaa Frelseren under Skygge af Lov. De vare ikke selv i en Stilling, saa de kunde udføre deres Hensigter, og Pilatus erklærede, „at han fandt ingen Skyld hos ham,“ men alligevel gav han efter for deres Paatrængenhed og overleverede

ham til Bødlerne, medens han til samme Tid vadskede sine Hænder rene for Jesu Blod.

Jøderne tog hans Blod paa sig selv og deres Børn, og Følgerne deraf have været tydelige fra den Tid til i Dag iblandt hint Folk. Ikke tilfredse med dette Mord, eftersom de fandt Andre i Besiddelse af den samme Magt, som Jesus havde iført dem, vedbleve de deres Forfølgelser, indtil enhver Apostel, som Herren anerkjendte, var udryddet af Jorden, med Undtagelse af Johannes, og ham landsforviste de; saa at der var Ingen til at irettesætte dem for deres Ondskab, og de bleve aldeles forhærdede. Gud tillod deres skjønne Stad og Tempel at blive ødelagt, som Jesus forud forkyndte sine Disciple, da de spurgte ham om hans anden Tilkommelse og Verdens Ende. Han sagde dem, at Mange skulle komme i hans Navn, og de vilde bedrage Mange, hvilket Udsagn nogle af dem saa opfyldt førend deres Bortgang Det skete som Jesus siger i Mathæus 15 Kap. 8—9de V.: „Dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og ære mig med Læberne; men deres Hjærter er langt fra mig. Men de dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud."

Paulus saa, at Ugudelighedens Hemmelighed ytrede sig allerede krafteligen iblandt Folket førend hans Bortgang, og da han besøgte Galaterne, omtrent 58 Aar e. K., sagde han til dem:

„Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium; enddog der er intet andet, kun ere der Nogle, som forvilde Eder og ville forvende Kristi Evangelium, (Gal. 1, 6—7.) Jesus sagde, at „Rigets Evangelium skulde prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, førend Enden skulde komme," hvilket ikke blev udført i hans Apostles Dage, thi de selvretfærdige Mennesker, som den Gang levede, vilde ikke tillade det at blive gjort. Johannes, den elskede Apostel, medens han var under den Hellig Aands Indflydelse, saa en Tid da et Hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, saadanne, som ikke vare besmittede med kjødelige Laster, skulde staa paa Zions Bjerg, og have deres Faders Navn skrevne i deres Pander, efter at de havde vasket deres Klæder rene i Lammets Blod.

Førend dette kunde blive udført, saa han ved Aabenbaringens Aand, at en Gang i Fremtiden en Engel skulde forlade Guds Trone og bære Evangeliet til Mænd paa Jorden; og lader os lægge Mærke til hans Ord:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk." (Aab. 14, 6.)

Det synes fra dette, at en Tid vilde komme, da intet Folk vilde være i Besiddelse af Evangeliet, dersom vi antage Johannes Ord som Herrens Ord til os, og alle Kristne tro, at han var inspireret til at skrive dem for vort Gavn og Belærelse; og vi forstaa, at paa den Tid han skrev dette, var han fordreven fra den civiliserede Verden til en lille Ø, hvorfra det var antaget, at han aldrig vilde vende tilbage og bebrejde de selvretfærdige Skriftkloge og Farisæere, som var Skyld i hans Fordrivelse, deres Ugudeligheder; derfor er intet mere hørt om dette Evangelium indtil Aaret 1820, da Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus aabenbarede sig til Josef Smith som Svar paa hans Bøn, hvilken han bad om at vide, hvilket af de mange Sekter lærte Evangeliets sande Lære. Til hans Forbauselse blev han underrettet om, at

ingen af dem lærte sande Lærdomme; men at det, som de lærte var en Vederstyggelighed for Herrens Aasyn; thi de vare Lærdomme af Mennesker og ikke af ham; og at han intet maatte have at gjøre med nogen af dem. Det var lovet ham, at om han levede et gudfrygtigt Liv og beredte sig selv derfor, skulde han blive et Redskab i Herrens Haand til at gjenoprette Evangeliet paa Jorden.

Denne Yngling, den Gang kun femten Aar gammel, og ikke oplært i Verdens Lærdomme, opfødt paa en Landejendom, hvor han ikke havde Lejlighed til at nyde megen Undervisning, følte sin Ringhed til at udføre det store Hverv til hvilket Herren kaldte ham, og han gjorde en Methodistpræst bekjendt med sin Stilling og sit Kald, i den Tanke at han vilde med Glæde hjælpe ham. Saasnart denne Herre hørte, at Josef havde haft Aabenbaring fra en Engel, begyndte han at irettesætte ham, og erklærede at saadanne Ting vare fra Djævelen, og at Engle ikke mere vilde besøge Jorden og vise sig for Mennesker. Denne skinhellige Methodist begyndte sine Forfølgelser fra den Dag, og foraarsagede at Fader Smith maatte flytte fra Byen. Hvor mærkeligt er det ikke, at denne unge Mand skulde tiltrække sig saa megen Opmærksomhed, især da han ikke begyndte paa at oprette nogen Kirke til næsten ti Aar efter den Tid. Det viste, at Noget var kommet, der foraarsagede Sindsuro hos disse Theologer, som havde Gudfrygtigheds Skin, men fornægtede dens Kraft, ligesom det var Tilfældet i Jesu Dage; og lige siden den Tid have de ikke ophørt med deres Forfølgelser, men den samme Aand, som korsfæstede Frelseren, har stedse besjælet dem. Vare de besjælede af en human og kristelig Aand, vilde de aldrig anvende Sværd eller andre morderiske Vaaben mod deres Modstandere, men vilde lig Paulus i Athen, tage Guds Ord og forklare det til os og give os noget, som er bedre, end det vi have, og dersom dets Frugter var bedre, vilde det vise sig; men de have aldrig gjort dette, og naar de møde Sandheden, som forkyndt ved guddommelig Inspiration, kunne de ikke andet end se deres egen Daarskab. De ville ikke selv modtage Budskabet, da det er lige saa upopulært nu, som det var i Kristi Dage, og i Stedet for at være vore Venner, ere disse religiøse Forkyndere vore værste Fjender, med meget faa Undtagelser. Vi kunne henvise til Forfølgelserne i 1837, —38, —39; til Guvernør Boggs Udryddelsesordre; til Oberst Hinckles forræderiske Fremgangsmaade; til de lovstridige og ubarmhjærtige Fordringer af Generalerne Clark og Lucas; til Dødsdommen, som var udtalt over Profeten Josef og Andre; og til Myrderiet ved Hauns Mølle den 29de Juli 1838, hvor mange hengave deres Liv hellere end at fornægte deres Religion.

Den 20de Marts 1839, medens Josef var i Libertz Fængsel, nedskrev han sin Bøn og Profeti, i hvilken han siger: „O Herre hvor længe vil du tilbageholde din Haand, og hvorlænge vil dit rene Øje beskue din Tjeners Lidelser?"

Det var paa samme Tid, at han irettesatte Vagten, som pralede af deres onde Gjerninger, Mord, Røveri og Voldtægt udøvede imod de Hellige. Josef stod frem i Præstedømmets Majestæt, og irettesatte dem i Jesu Kristi Navn, og bød dem at være stille, truende dem med øjeblikkelig Død undtagen de adløde. Josef blev atter udladt af Fængslet, og grundlagde Staden Nauvoo i Mai, 1839, hvilken Stad i fem Aar fra den Tid talte 20,000 Indbyggere. Men Retfærdighedens Fjende kunde ikke lade de Hellige i Fred, og Forfølgelsen begyndte

atter at rase værre end nogensinde før. Profeten Josef blev eftersøgt bestandigt indtil den 24de Juni, da han med nogle af sine Venner gik til Carthage for at møde sine Anklagere for Retten, medens han til samme Tid var under Guvernør Fords Løfte om Beskyttelse. Da han forlod Nauvoo, stansede han og kastede et Blik tilbage paa Templet og Staden og sagde, at det var en skjøn Stad, og de Hellige vare det bedste Folk paa Jorden. Han gjorde et kort Besøg hos Præsident D. H. Wells, som laa syg, og idet han tog ham ved Haanden, sagde han:

„Hr. Wells, jeg ønsker De skal bevare mig i Deres Erindring, og til samme Tid ikke anse mig for den værste Mand i Verden."

Præsident Wells var ikke den Gang et Medlem af Kirken, og udentvivl overvejede han Sagen nøje, førend han antog en saa upopulær Religion; og han har siden den Tid ofte været, hvor Striden har været haardest, iblandt andet tog han saaledes i 1857 Del i Modstanden mod Johnsons Armee. Han har været i andre farlige Stillinger, hvor han har vovet sit Liv for de Principers Forsvar, for hvilket vor elskede Profet blev myrdet i koldt Blod den 27de Juni, 1844. Siden den Tid har vor Historie berettet om Flere, der have maattet lide Martyrdøden saasom Ældsterne Standing, Gibbs og Berry, og dette er foraarsaget af dem, som ere vel bekjendte med vore virkelige Forhold, lige saa godt som med de selvretfærdige Farisæere vare vel vidende om Jesu Uskyldighed, og dette opfylder Forudsigelsen givet som Svar paa Johannes Spørgsmaal, da han saa under Alteret deres Sjæle, som vare blevne dræbte for Jesu Vidnesbyrds Skyld, og de raabte med høj Røst, sigende: Herre, du Hellige og Sanddru, hvor længe tøver du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? Og dem bleve givne, hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulle ihjelslaas ligesom de." (Aab. 6, 9—10—11.)

Det synes at være en Umulighed for Guds Folk at undgaa Forsølgelse i nogen Tidsalder. Jesu Advarsel var:

„Ve Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder; lige det Samme gjorde deres Fædre ved de falske Profeter." Lukas 6, 26.) Vi, fremfor alle andre Folk kunne fatte Sandheden af dette, og endskjønt vi ere forfulgte, vide vi, at vi ikke ere forladte, og vi kunne udholde det, fordi vi vide, at det er nødvendigt for vor Renselse, og det vil blive Aarsag til, at vi ville erholde en langt større Fylde af Herlighed, end vi kunde opnaa foruden disse Prøver; alligevel ønske vi ofte „at denne Kalk maatte gaa fra os."

Maa vi, som have antaget disse ædle og ophøjede Principer, i Stedet for de nedværdigende Lærdomme, som Verden tilbyder os, leve saaledes, at om vi ere forfulgte, det da maa være for vore gode Gjerningers Skyld, og maa vor Vandel være saaledes, at vi kunne vide, at vi vandre ret for Herrens Aasyn, da kunne vi gjennemgaa Alt, og vi ville tilsidst erholde Belønningen, som er henlagt for de Retfærdige, og vi ville gaa til et Sted, hvor hverken Pine eller Sorg vil findes; og vi ville da skue tilbage til vor Stilling i Dag, og glæde os over at vi vare iblandt deres Tal, som agtedes værdige til at lide for Guds Ord og Jesu Vidnesbyrds Skyld.

J. D. Smith i Mill. Star.

---

# Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien

for første Halvaar 1886.

| Konferencer | Grene | Missionærer fra Zion: Højpræster | Halvfjerds | Ældster | Ældster | Præster | Lærere | Diakoner | Medlemmer | Total | Døbte | Emigrerede | Udelukte | Døde | Forsvundne | Konference-præsidenter. |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Kjøbenhavn.. | 6 | 6 | 7 | — | 25 | 12 | 26 | 7 | 532 | 602 | 31 | 16 | 26 | 6 | 13 | C. F. Olsen. |
| Aarhus ..... | 4 | — | 10 | — | 40 | 9 | 30 | 3 | 418 | 500 | 49 | 6 | 14 | 1 | | J. J. Johnson. |
| Aalborg .... | 4 | 1 | 6 | — | 16 | 9 | 14 | 1 | 218 | 258 | 17 | 7 | 8 | 3 | | N. Mikkelsen. |
| Island ..... | | — | 1 | — | 1 | — | — | — | 26 | 27 | 8 | — | — | — | | Einar Erikson. |
| **Danmark** | 14 | 7 | 24 | — | 82 | 30 | 70 | 11 | 1194 | 1387 | 105 | 29 | 48 | 10 | 13 | |
| **Norge:** | | | | | | | | | | | | | | | | |
| Kristiania ... | 8 | | 13 | — | 52 | 31 | 31 | 9 | 662 | 785 | 41 | 17 | 10 | 7 | | H. J. Christiansen. |
| Stockholm... | 8 | 2 | 5 | 1 | 69 | 45 | 52 | 16 | 1122 | 1304 | 82 | 1 | 23 | 6 | 20 | James Yörgason. |
| Göteborg ... | 7 | — | 5 | — | 35 | 26 | 23 | 16 | 403 | 503 | 12 | 5 | 8 | 1 | | A. K. Anderson. |
| Skaane ..... | 6 | | 9 | — | 13 | 8 | 16 | 2 | 247 | 286 | 10 | 8 | 9 | 1 | | P. Matson. |
| **Sverrig** | 21 | 2 | 19 | 1 | 117 | 79 | 91 | 34 | 1772 | 2093 | 104 | 14 | 40 | 8 | 20 | |
| **Totalsum** | 43 | 9 | 56 | 1 | 251 | 140 | 192 | 54 | 3628 | 4265 | 250 | 60 | 98 | 25 | 33 | |

# Blandinger.

— I disse Dage har her i Kjøbenhavn dannet sig et Selskab, som kalder sig „Foreningen til Beskyttelse af Næstens gode Navn og Rygte"; den bestaar foreløbig af 17 Damer og 5 Herrer, hvoraf de tre ere højere Embedsmænd, som ved deres Stillinger kunne være Selskabet til Støtte, og Formaalet er, at virke imod al den Løgn og Bagvaskelse, som i de sidste Aar har taget Overhaand her i Staden. Selskabets Medlemmer have forpligtet sig til, hvor som helst de, privat eller offentlig, hører, at Næsten bliver bagtalt, da at fortælle Vedkommende, hvad der er sagt, hvor det er sagt og hvem, der har sagt det, for derved at give dem Lejlighed til at forsvare sig, og kræve Bagvaskeren til Regnskab.

## Indhold.



**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.